

മിമിക്രി

ചിന്തകൃത്
ഗുഃത



စာကဗျာ အဆောင်အယောင်တွေနဲ့
ဘာသာကြောင်တို့ တစ်ခေတ်ဆန်း
ဖြစ်လမ်းကိုမိ
ညစ်စမ်းကွဲ့ ထိုနဂါးနှယ်
အသစ်တန်းဆို အိစီကလီတယ်
မဒီကညာတို့ ရေ
ဒီအငှာ ပလီတာကို မခံရစေနဲ့
ပြန်မရတဲ့ အရှက်သိက္ခာဆိုတာ
လက်ထိပ်မှာ ခူးနာပေါက်သလို
နုရာနောက် အဝဲဆင့်မဟဲ့
ရင့်နေတဲ့ ကြောင်ပါးကတော့
ထောင်ထားတဲ့ အနပ်ကျူး
ဪ...မြောင်စားကာ အတတ်ကြူးပါဘိ
နတ်မူးတော့ သဘင်တောင်းတယ်၊
အကြောင်းက အပါယ်ပါကွဲ့
"ဟဲ့...အဲဒါ..."

မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဘူး..."

အခန်း (တစ်)

ဂိမ်းကစားဖို့ ချိန်းထားတဲ့ ဝေဖြိုးကို မျှော်နေတုန်း မြဘုန်းရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကတော့ ဒီလိုပါပဲ... အတူတစ်တွဲတွဲနေပြီး ဘယ်တုန်းကမှ အဆီအငေါ့မတည့်ဘဲ ချော်နေတဲ့ ကောင်တွေပါ...။

ဒီနေ့လည်း မြဘုန်း သူ့အမေနဲ့ သံလျင်ဘက်သွားမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေဖြိုးတို့ Internet ဆိုင်ထိုင်မယ်၊ Online Game ဖဲမယ်ဆိုပြီး တိုင်ပင်ထားကြတာပါ။ တကယ်ရောက်လာတော့ ဝေဖြိုးမဟုတ်ဘဲ မြဘုန်းဖြစ်နေတာက သိပ်မဆန်းတော့ပါဘူးနော်...။

မြဘုန်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်မထိုင်ခင်ကတည်းက မိုက်စူစူလေး ပေါ်လာအောင် တီရှပ်ကိုမလှန်ပြီး... ဝင်ထိုင်ပြီးတော့မှ မိုက်ကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ စုံကုတ်တယ်ခင်ဗျ။

ကုတ်ရင်းနဲ့ ...

"ဝေဖြိုးတော့ တောင်ငူကို လစ်သွားပြီ ခိုင်မြ..."

"ဟေ့.. ဟာ.. ဒီကောင် ဘာမှ လည်း မပြောမဆိုပါလား"

"အချိန်မရလို့ နေမှာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါတောင် ငါ့အမေအတွက် ကားသွား

ငှားပေးရင်း လမ်းမှာ ဆုံလို့ သိတာ၊ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲက၊
မျက်နှာတွေလည်း မကောင်းကြဘူး..."

"ဟုတ်လား ဘာပြဿနာများ ဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ မသိဘူး"

"မသိတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ သိရင် မင်းလည်း တင်းမှာ ပဲ၊ ငါ
တောင် တင်းနေလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ"

"ဘာကိုတုန်း"

"မသိချင်ပါနဲ့ ကွာ၊ ငါလည်း အိမ်ရောက်မှ ကြီးမေကြီး ပြောပြလို့ သိ
တာ၊ ဒီကိစ္စက အသံသိပ်ကျယ်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ ဝေဖွိုးအစ်မ
အေးဖွိုးဆိုတာလည်း ငါတို့ နဲ့ မောင်နှမလို ဖြစ်နေကြတာ...၊ ရပ်ကွက်
ထဲက ဓာတ်ဆရာကြောင့် မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်တွေ ဖြစ်သွားတယ်ဆို ကောင်း
တော့မလား၊ အဲဒါကြောင့် ... ငါ ဘယ်သူမှ မပြောတာ၊ မင်းလည်း မ
မေးနဲ့ တော့ကွာ"

"ဒါဆို... အေးဖွိုးကို တောင်ငူက သူ့အဘွားအိမ် သွားပို့တာပေါ့
ဟုတ်လား"

"မမေးပါနဲ့ ဆိုကွာ... ငါ တင်း လာပြီ"

"တောက်... လူယုတ်မာကွာ၊ အေးဖွိုးနဲ့ ဆို သုံးယောက် ရှိသွားပြီကွ
မြဘုန်းရ၊ ကျွတ်... ဒီလူတော့"

မြဘုန်းက တင်းရုံပဲ တင်းတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အခုပဲ ပြေးဗျင်းချ
င်စိတ် ဖြစ်သွားသည် ။ ဘယ်နှယ့်ဗျာ... မရှိသေ့စကား အဲဒီဓာတ်ဆရာ
ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာတာ နှစ်တစ်ပတ်တောင် လည်သေးရဲ့ လား မ
သိဘူး၊ အပျိုရော အအိုတွေပါသောကျိုးနည်း ကုန်ပါပေါ့လား

ရောက်ရောက်ချင်း ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး၊ ကိုအောင်ကြူမိန်းမ မသိ

မို့နဲ့ နာမည်ထွက်လာတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲက သင်
ဇာဆိုတဲ့ ကောင်မလေး၊ ခုတစ်ခါ အေးဖြိုး။

ကျွန်တော် ပြေးထိုးပစ်ချင်တယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ။

ကျွန်တော်လည်း ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုမှ ကျောင်းပြီးလို့ ကု
မ္မဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတဲ့ ငမျောက်ငချောက် လူငယ်လေး
တစ်ယောက်ပါ။ အမေက ကျောင်းဆရာ အမေက အိမ်မှာ မော်တာစက်
ငါးလုံးနဲ့ အထည်အော်ဒါတွေ လက်ခံပြီး ချုပ်တယ်။ အဲဒီအခြေအနေနဲ့
လူဖြစ်လာတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လောကဝတ်နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ မကောင်းမှု တော်တော်များကို
ရှောင်တယ်ဗျာ။ မလိမ်ဘူး၊ မခိုးဘူး၊ မယုတ်မာဘူး၊ ဘယ်သူမှ မစော်
ကားဘူး၊ ကိုယ်ကြောင့် သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်ရမည့် အလုပ်မျိုး၊ စိတ်
ဆင်းရဲ.. မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရမယ့် အလုပ်မျိုးကို ဝေးဝေးက
ရှောင်တယ်။

ပရိသတ်လည်း သိပါတယ်...ခမ္မနဲ့ အခမ္မကို၊ ထမင်းစားတဲ့ လူဗျာ
အဲသလောက်တော့ သိရမှာ ပေါ့။ ဘယ်နှာကြီးလည်း ဗျာ သူကြည့်တော့
လည်း ပုတီးတစ်လုံးတစ်လုံး ပျားလိမ္မော်လောက်ကြီးတွေ တဂျောက်
ဂျောက်နဲ့ ၊ တော်ကြာအညိုရောင်ဝမ်းဆက်၊ (ယောဂီဝတ်စုံလို့ ပြောရင်
သူတော်ကောင်းတွေကို အားနာလို့ ပါ) တော်ကြာ အဖြူဝမ်းဆက်၊ နှစ်
ထပ်တိုက်ကြီးကို နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားပြီး အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး ဓာတ်ခန်းဖွ
င့် ဆင်ယင်ထားတာများ ဗျာ...။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ဆင်းတုတော်တွေတင် ဂဂဝါလု သဲစုမက ပွင့်
တော်မူပြီးတဲ့ ဘုရားရှင်အားလုံးလောက် ရှိမလားပဲ၊ အဲဒီအပြင် ထွက်
ရပ်ပေါက် ဘိုးတော်ပုံတော်တွေ၊ နတ်ရုပ်တုတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့

တခြားအယူဝါဒ ကိုးကွယ်တဲ့ ရုပ်တုပုံတော်တွေလည်း အများကြီး၊ ပန်းအိုးပန်းလဲတာနဲ့ ဆီးမီးအမွှေးတိုင် ပူဇော်တာတင်ပဲ တစ်နေ့ကို နှစ်သောင်းလောက် ကုန်တယ်ဆိုတော့ တွက်သာကြည့်တော့... အဲ... အဲ... မြင်သာကြည့်တော့...။

ရွှေထီးငွေထီး၊ ထီးဖြူထီးတော်တွေနဲ့ လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံတွေ ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး တစ်နေ့သုံးကြိမ် ဝတ်ပြုတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက မဖွယ်မရာကိစ္စတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ကာ...၊ ဒါတောင် လူတွေက ဓာတ်ဆရာ... ဓာတ်ဆရာနဲ့ အားကိုးတကြီး ရိုသေဂါရဝပြုကြတယ်ဆိုတော့ကာ...၊ ဘာဓာတ်တွေ ဘယ်လိုကောင်းလို့ ခြေတော်တင်တဲ့ အပြစ်တွေ ညစ်ပြီးထွက်ကျနေတာတောင် ကားကြီးကားငယ်နဲ့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ...။

ဒီဓာတ်ဘဲကို ဓာတ်နဲ့ ဖောက် ဓာတ်နဲ့ ကြီးပြီး ဓာတ်ရှူးတွေကြောင့် ဓာတ်ဘူးကြီး ဖြစ်လာတဲ့ အဲဒီဓာတ်ဆရာကို ကျွန်တော် မုဒိတာ မပွားနိုင်တော့တာ နားလည်ပေးပါလို့ ... ကနဦး ပဏာမ ဂါရဝစကား ဆိုပါရစေတော့...။

"ငါ့ဖဲမယ်ကွာ"

"ဟ... ဘယ်သူ့ကိုတုန်း"

"အဲဒီဓာတ်ဘဲကို"

မြဘုန်း လန့်ပြူးပြူးပြီး ကြည့်တယ်၊ လှန်ထားတဲ့ ဗိုက်ကိုလည်း ကပြာကသီ ပြန်ဖုံးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ...

"ဝေဖြိုးပြန်လာအောင်တော့ စောင့်ဦးလေကွာ"

"ဘာလုပ်ဖို့ စောင့်နေရမှာ လဲ ချီးပဲ"

ကျွန်တော့်စိတ်ကို မြဘုန်းသိထားတော့ အတော်လန့်ဖျပ်သွားပြီး

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။

အဲဒီနောက် မြဘုန်းက...

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ခိုင်မြဲ၊ ဒီစကားက ဝေဖြိုးကိုယ်တိုင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လေကွာ၊ ငါလည်း ငါ့ကြီးမေကြီး ပြောလို့ သိရတာ၊ ကြီးမေကြီးလည်း သူများ ပြောလို့ သိတာပဲ..ဆိုတော့လေ တစ်ဆင့်စကားဆိုတာမျိုးက ကြားရတာ ရှောက်သီးလုံးလောက် တကယ့်အဖြစ်က သံပုရာသီးလောက် ဖြစ်နေတာမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲ... အဲဒါ... အဲဒါကြောင့် ဝေဖြိုးပြန်လာအောင် စောင့်လို့ ငါကပြောတာပါ"

ကျွန်တော် ဒေါသပြေသွားလို့ မဟုတ်ပေမဲ့... မြဘုန်းစကားက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိနေတဲ့ အတွက် စိတ်လျော့ပြီး လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

"မင်း... ဒီနေ့ သံလျင်သွားမလို့ ဆို"

"အေး... ငါ့အဒေါ်ငယ် ရောက်လာလို့ ငါနေခဲ့တာ၊ ငါလည်း အမေ့ရောဂါကို မြန်မြန်ပျောက်စေချင်ပါပြီကွာ"

မြဘုန်းတို့ အမေလည်း မောတယ်ကြပ်တယ် အသက်ရှူလို့ မကောင်းဘူးဆိုပြီး ဆေးကုနေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ ရန်ကုန်မြို့က အထူးကုတွေလည် အတော်စုံနေပြီဖြစ်လို့ ... အခု တိုင်းရင်းဆရာ ဝိဇ္ဇာဓာတ်ရ ပျောက်စေဆရာတွေနဲ့ လှည့်ကုနေတာပါ။

"အနားနဲ့ ဆေး မတွေ့သေးလို့ ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ အဖေ အလုပ်အကိုင် ကောင်းနေတယ် မဟုတ်လား"

"ငါ့ဘိုးတော်ကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ၊ ငါပဲ ပုံမလာတာ"

"မင်းကုမ္မဏီက ဒေဝါလီခံပြန်ပြီလား"

"အကြွေးနဲ့ ကို အသိမ်းခံလိုက်ရတာ၊ လာသိမ်းတဲ့ လဒတွေကလည်း လုပ်ငန်းပဲ သိမ်းတာကွ၊ ဝန်ထမ်းကျတော့ မသိမ်းဘူး"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေပြီး ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုနဲ့ လည်း အတော်ခင်တဲ့ ကိုမြဝင်းက လက်ပြပြီး လှမ်းခေါ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သူထိုင်တဲ့ ဝိုင်းမှာ ပဲ သွားပေါင်းပြီး ထိုင် လိုက်တယ်။

"ငါမင်းကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ချင်လို့ စောင့်နေတာကွ၊ မင်းအိမ်ကို တောင် ဝင်ခေါ်သေးတယ်၊ မင်းမရှိဘူးဆိုလို့ ဒီကထိုင်စောင့်နေတာ"

ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတယ်...၊ ဘာအတွက်လည်း ပေါ့၊ ကိုမြဝင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကြား ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား ဘာမှ လည်း မရှိတော့ စဉ်းစားရင် စိတ်ထဲနဲ့ပြီး ကျန်နေတဲ့ ဓာတ်ဆရာဒေါသတောင် ပျောက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကိုမြဝင်းက ကျွန်တော်တို့ သောက်နေကျပုံစံကို သူကိုယ်တိုင်မှာ ပေးပြီးမှ ...

"ငါ့ကိုလည်း အကြံဉာဏ်လေးဘာလေး ပေးကြပါဦးကွာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လည်း အကိုရ"

"ငါနဲ့ အစီလေးနဲ့ ဝေးရတော့မယ် ထင်တယ်ကွာ"

"ဟင်... အစ်ကိုတို့ ဒီနှစ်ထဲ ယူဖြစ်မယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်... အဲဒါက အစီလေးနဲ့ ငါနဲ့ တိုင်ပင်ထားတာ၊ အခုက အစီလေးမိဘတွေက ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ အိမ်ထောင်ပြုမနေနဲ့ တော့... ဆိုပြီး သဘောမတူတာ၊ ငါတို့ ကလည်း လေးဆယ်ကျော် အချစ်တွေဆိုတော့ ဒီတစ်ခါမှ သစ္စာရှိရှိ မပေါင်းဖက်ရရင် နောက်ထပ်အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူးကွ၊ အဲဒါကြောင့် ငါရော အစီလေးပါ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ "

"ခိုးပြေးဗျာ"

"ဟာ... လေးဆယ်ကျော်ကြီးတွေကွာ မင်းနှယ် "

မြဘုန်းပြောလို့ ကိုမြဝင်း တွန့်သွားပြီး ညည်းတွားရင်း... သူ့လက်ဖက်ရည်ကျန်လေး မော့သောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း လာချပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ကိုယ်စီယူပြီး သောက်ကြတယ်။

ကိုမြဝင်းနဲ့ ကြိုက်နေတဲ့ အစီလေးလို့ ခေါ်တဲ့ မစန်းစန်းစီက ကျွန်တော့်အမေရဲ့ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်း ပိစိကွေးလေးရဲ့ စူပါဗိုက်ဇာပါ။ မစန်းစန်းစီက ကိုးရီးယားအထည်ချုပ် တရုတ်အထည်ချုပ်စက်ရုံတွေမှာ နှစ်တွေအကြာကြီး လုပ်လာခဲ့ဖူးတဲ့ သူဆိုတော့ လုပ်ငန်းလည်း ကျွမ်း၊ မော်တာစက်တွေ ပျက်ရင်တောင် သူကိုယ်တိုင် ပြင်နိုင်တဲ့ အထိ ကျွမ်းကျင်လို့ အမေ့လက်စွဲလေး ဖြစ်နေတဲ့ သူပါ။

နောက်တစ်ခုက မစန်းစန်းစီတို့ လူမှုရေးအခက်အခဲ တစ်ချို့ကို လည်း အမေကူညီပေးထားလေတော့ သူတို့ မိသားစုထဲမှာ ဩဇာပေါက်တာ အမေလေ...၊ အဟတ်ဟတ်... ဒီလူကြီး လမ်းကြောင်းဝင်တဲ့ နေရာမှာ အလွန်ပါးနပ်တဲ့ လူ။

"အင်း အဲဒီတော့... ကျွန်တော်က ဘယ်လိုကူညီရမလဲ"

"ငါလည်း မသိဘူးလေ ညီလေး၊ ဪ... ငါနှယ် မသိလို့ အကြံဉာဏ် တောင်းတယ်ဆိုကာမှ "

"အမေကို ပြောခိုင်းရမှာ လား"

"အေးကွာ အဲဒါဆို အဆင်ပြေမှာ ပဲ အခု သူတို့ ဘက်က ငါနဲ့ ပြတ်အောင်ဆိုပြီး ဓာတ်ဆရာနဲ့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်နေတယ်ကွ"

"ဟမ်.."

ကျွန်တော်နဲ့ မြဘုန်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လည်း မြုပ်သွားတဲ့ ဒေါသတွေ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

"တောက် ဒီဓာတ်ဆရာကလည်း နေရာတကာ ပါပါနိုင်လွန်းတယ်ဗျာ"

"အေးကွာ ငါလည်း အတော်စိတ်ညစ်နေတာ၊ ဓာတ်ဆရာကလည်း အရမ်းစွမ်းတော့ ငါကြောက်တာ အမှန်ပဲကွ"

"ဘာမှ မစွမ်းဘူးဗျ၊ အလကား လူလိမ်"

"ဟား... ဟေ့.."

ကိုမြဝင်း မျက်လုံးပြူးပြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူကြည့်ရတာ ဓာတ်ဆရာကို တကယ်ကြောက်နေတဲ့ ပုံစံပါ။

"လူလိမ်လေ...၊ သူ ဒီလောက် လိမ်ပြီး ယုတ်မာနေတာ ကိုမြဝင်း မသိဘူးလား"

"အာ... ညီလေး ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒါဓာတ်ဆရာကို ပစ်မှားမိလို့ အပြစ်ပေးခံရတာတဲ့ ဟ... တော်ကြာ မင်းပါ"

"ရတယ်... သူက မိန်းကလေးတွေသာ အပြစ်ပေးလို့ ရတာ ယောက်ျားတွေ အပြစ်ပေးမိရင်... သူ့ဘဝ ပြောင်းသွားမှာ စိုးလို့ မပေးရဲဘူး စိတ်ချ"

ကိုမြဝင်း ခေါင်းတွေကုတ် မျက်နှာကြီးလည်း ရှုံးမဲ့ပြီး ဘေးဘီဝဲယာ ကိုတောင် ကျောမလုံတော့သလို လှည့်ကြည့်ပြီး...

"အဲ... အဲဒီကိစ္စ မေ့လိုက်ကွာ ခိုင်မြ့..၊ လောလောဆယ် အစ်မကို

ပြောပေးစမ်းပါ။ဓာတ်ဆရာအိမ်ကို ထပ်မသွားဖို့ ... အဲ... အဲဒါလေးပါ နော်... ကူညီပါကွာ"

ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်သွင်းပြီးမှ ...

"ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော် ပြောပေးပါ့မယ်၊ အဲဒါဆို ရပြီလား"

"ဟာ.. ရပြီ ခိုင်မြဲ၊ အစ်မပြောရင် အစီလေးတို့ တစ်မိသားစုလုံး အငြိမ်ပဲ"

"အဲသလိုဆိုလည်း ဓာတ်ဆရာအိမ်ကို သွားသွား မသွားသွား... အမေ့ကိုခေါ်သွားပြီး ကိုမြဝင်းနဲ့ မြန်းခိုင်းရင် ပိုအဆင်မပြေဘူးလား"

"ဟာ... အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ ခိုင်မြဲရာ"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ကိုမြဝင်းရာ... ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြည့်စီစဉ် လိုက်မယ်"

"အေး... အေး... အားကိုးပါတယ် ခိုင်မြဲရာ၊ မင်းကျေးဇူး တစ်သက် မမေ့ဘူး စိတ်ချ"

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် တခြားရောက်တတ်ရာရာ တွေ ပြောကြပြီး ဆိုင်ကနေ ထပြန်လာကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်အရောက်... လမ်းထဲကို ချိုးဝင်ပြီး ရပ်လိုက်တဲ့ အငှားကားတစ်စီးထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေါင်းပြူပြီး လှမ်းမေးတယ်။

"ဟိုလေ ဓာတ်ဆရာအိမ်ကို တဆိတ်လောက် လမ်းညွှန်ပေးပါလား ရှင်"

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားလို့ ကောင်မလေးရဲ့ မျ

က်စောင်းလှလှလေးတစ်ချက်က ကျွန်တော့်ဆီမှာ စူးခနဲနစ်ကာ တန်းလန်းလိုက်ပါလာတယ်။

အတော်လှတယ်ဗျ။ မတတ်နိုင်ဘူး ပရိသတ်ရယ်၊ အရမ်းလှတဲ့ အဲဒီမျက်နှာဆီက ဓာတ်ဆရာဆိုတဲ့ အသံကြားရတာနဲ့ တင် ရင်ထဲမှာ အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတာ။

ကိုမြဝင်းတို့ ရပ်ကျန်ခဲ့ပြီး လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တယ် ထင်တယ်ဗျ။ ကောင်မလေးစီးလာတဲ့ အငှားကားလေး ကျွန်တော်ဘေးကနေ ကျော်တက်သွားလို့ ကျွန်တော်လည်း လှတဲ့ မျက်နှာလေးကို နှမျောပြီး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား... ကျွန်တော့်ကို တင်းသွားတယ်ဆိုတာ...။

* * *